

Ζητυκή Θεάτρου

Ραντεβού στο Σανλί

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΝΟΥΪΓ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟ ΘΙΑΣΟ ΤΟΥ ΑΤΕΛΙΕ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ»

Πόσες δὲν εἶναι αἱ ξεπεσμέ-
νες οἰκογένειες ποὺ στηρίζονται
στή συναλλαγή καὶ τὴν ὑποκρι-
σία, μὲ γονεῖς καὶ φίλους ποὺ
κοιτᾶνε τὴ δική τους καλοπέρα-
σι νὰ ἐξασφαλίσουν κι' ἀδιαφο-
ροῦν γιὰ τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία
τῶν παιδιῶν τους ! Καὶ πόσοι
δὲν εἶναι οἱ νέοι ποὺ λαχταροῦν
κι' ὀνειρεύονται τὴν ἀληθινὴ δί-
χως συναλλαγή ἀγάπη, μὲ συμ-
παραστάτες τοὺς παλιούς ἐκεί-
νους, ὅλο κατανόησι καὶ τρυφε-
ρὴ στοργὴ γονιούς καὶ μὲ φί-
λους ἀφοσιωμένους, ἑτοιμούς τὰ
πάντα νὰ στερηθοῦν γιὰ νὰ τοὺς
χαρίσουν λίγη χαρὰ ! Τί δὲν θάκα-
ναν γιὰ νὰ χαροῦν ἔστω καὶ γιὰ
πέντε μόνο λεφτά μιά τέτοια
ὀνειρεμένη εὐτυχία...

Αὐτὸ ἴσως σκέφθηκε καὶ ὁ
Ζὰν Ἀνούιγ ὅταν ἔγραψε τὸ
«Ραντεβού στὸ Σανλί» ποὺ πα-
ρουσίασε χθὲς βράδυ ὁ γαλλικὸς
θίασος τοῦ Ἀτελιέ στὸ θέατρο
Κοτοπούλη. Τὸ θέμα δέδωκε εἶ-
ναι πολὺ παλιὸ καὶ οὔτε ὅταν
τὸ ἔγραψε ὁ Γάλλος συγγραφέ-
ας, τὸ 1937, ἔφερνε κανένα νέο
μῆνυμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο. "Ο-
πως, καινούργιος δὲν φαίνεται
νὰ εἶναι, οὔτε ὁ τρόπος, μὲ
τὸν ὁποῖο τὸ χειρίσθηκε. Ἀπὸ
τὴν ἀποφ. αὐτὴ, ἔρχεται καὶ πά-
λι νὰ ἐπικυρωθῇ, μιά χθεσινὴ πα-
ρατήρησι, ὅτι καλύτερη ἴσως ἐ-
πιλογή τῶν ἔργων ποὺ ἔρχονται
νὰ παρουσιάσουν οἱ ξένοι θία-
σοι, δὲν θὰ ἔδλαπτε. Βλέπετε,
οἱ «εὐποανάπτυκτοι», ὅπως ἐ-
μεῖς, ἔχουν, περισσότερες ἀπὸ
ὅσες φαντάζονται οἱ ἀναπτυσμέ-
νοι ἀπαιτήσεις. Καὶ λυποῦνται,
ὅταν τοὺς βλέπουν νὰ μένουν
κι' αὐτοὶ καθυστερημένοι, κολλη-
μένοι στὰ παλιὰ καλούπια, δί-
χως νέες ζωτικὲς ἐξορμήσεις.

Ὡστόσο, οὔτε δίκαιο εἶναι ἕ-
νας συγγραφέας ποὺ ἔχει δώσει
μιὰ «Ἀντιγόνη», ἕνα «Ταξιδιώ-
τη χωρὶς ἀποσκευές» καὶ τόσα
ἄλλα ἔργα νὰ κριθῇ μόνον ἀπὸ
ἕνα «Ραντεβού στὸ Σανλί», οὔ-
τε ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ λεί-
πουν τὰ χαρίσματα τοῦ λόγου
καὶ τῆς τέχνης του: Ἀπογοητευ-
μένος κι' ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν
πραγματικὴ οἰκογενειακὴ κατά-
στασί του ὁ κεντρικὸς ἥρωας
Ζώρζ, ἀποφασίζει νὰ σκηνοθετῇ
σὴ μιά οἰκογενειακὴ βραδυὰ ὅ-
πως αὐτὸς τὴν φαντάζεται, μὲ
τὴν ἀγαπημένη του Ἰσαβέλλα.
Νοικιάζει ἕνα παλιὸ ἀρχοντικὸ
στὸ Σανλί ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι,
παραγγέλλει σ' ἕνα εἰδικὸ ἐστι-
ατόριο γεῦμα γιὰ τέσσερα ἄτο-
μα, καλεῖ τὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ
Αἰμίλιο νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ
παλιοῦ πιστοῦ ὑπηρέτη, μισθώ-
νει καὶ δυὸ ἡθοποιούς τὸν Φιλε-
μόν καὶ τὴν κυρία Μονταλαμ-
πρέζ νὰ ὑποδυθοῦν τοὺς γονεῖς
ὅπως αὐτὸς τοὺς φαντάζεται
καὶ τοὺς θέλει κι' ἀφήνει κενὴ
τὴ θέσι τοῦ ἐπιστήθιου καὶ ἀφο-
σιωμένου φίλου του Ρομπέο. Ἀλ-
λὰ ὅταν ὅλα σχεδὸν εἶναι ἑτοιμα
καὶ ἀναμένεται ἡ ἀγαπημένη,
φθάνει μιὰ εἰδοποίησι τῆς ἐρω-
μένης Βαρβάρας, συζύγου τοῦ
Ρομπέρ ὅτι ἂν δὲ γυρίσῃ πίσω
θὰ ξεσπάσῃ σκάνδαλο. Ἡ πλού-
σια γυναῖκα τοῦ Ἑριέττα, βα-
ρέθηκε νὰ περιμένη, ἀπειλεῖ νὰ
τὸν ἐγκαταλείψῃ καὶ καλεῖ τοὺς
πραγματικούς γονεῖς του κ. καὶ
κ. Ντελασώμ, ὅπως καὶ τὸν Ρο-
μπέρ καὶ τὴ Βαρβάρα νὰ τῆς
ἀδειάσουν τὴ γωνιά. Ὁ Ζώρζ
φεύγει ἀπὸ τὸ Σανλί γιὰ τὸ Πα-
ρίσι νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν γυναῖκα
του καὶ αὐτοὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέ-
ρουν, σπεύδουν στὸ Σανλί γιὰ
νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὴν οἰκο-
γενειακὴ στέγη. Ἐκεῖ στὸ με-
ταξὺ οἱ ἡθοποιοὶ καὶ ὁ μαίτρ,
τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ἀπρό-

οπτη φυγὴ τοῦ Ζώρζ, ἀποκαλύ-
πτουν τὴ σκηνοθεσίαν τῆς οἰκο-
γενειακῆς βραδυᾶς στὴν Ἰσα-
βέλλα. Ὅταν ὁ Ζώρζ ἐπιστρέ-
φει στὸ Σανλί, πληγωμένος ἀ-
κούσια στὸν καυγᾶ ποὺ εἶχε μὲ
τὴ γυναῖκα του, τὰ πράγματα
εἶναι ξεκαθαρισμένα. Καὶ δὲν ἀ-
πομένει παρὰ ἡ εὐτυχὴς λύσι:
Γονεῖς καὶ φίλος καὶ ἐρωμένη
καὶ ἡθοποιοί, ἀποζημιωμένοι μὲ
τὸ παραπάνω θὰ γυρίσουν στὰ
δικὰ τους, κι' ὁ Ζώρζ θ' ἀκο-
λουθήσῃ τὴν ἀγαπημένη του στὴν
ἐπαρχία νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀληθι-
νὴ εὐτυχία.

Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ ἀναπτύσσεται
στὴ σκηνὴ μὲ τέσσερις πράξεις.
Ἡ πρώτη εἶναι ἡ σκηνοθεσία τοῦ
ὀνείρου καὶ τῆς λαχτάρας τῶν
τρυφερῶν γονιῶν καὶ τοῦ ἀγαπη-
μένου φίλου. Μεστή, πνευματώ-
δης, δεμένη τεχνικᾶ, θεατρικωτά-
τη, μὲ θαυμάσια κωμικὴ σκηνὴ
στὸ τέλος τῆς. Ἡ δεύτερη δια-
γράφει τὴν ποταπότητα τοῦ οἰ-
κογενειακοῦ περιβάλλοντος τῆς
συναλλαγῆς καὶ ἡ τρίτη τὴν ἀπο-
καλύπτει. Εἶναι κι' οἱ δυὸ μαζί
ἕνα ἔμμεσο κατήγορῳ καὶ ἕνας
σαρκασμὸς, ποὺ παρὰ τὴν δια-
τήρησί του σὲ μιὰ γραμμὴ σκω-
πτικὴ, δὲν παύει νὰ συντηρῇ ἕνα
δραματικὸ ὑπόθετρο. Ἡ τετάρτη
μὲ τὴ λύσι, ὅπως καὶ μερικὰ ση-
μεῖα τῶν δύο προηγούμενων, πα-
ρουσιάζει αἰσθητὴ χαλαρότητα,
ἐπαυξάνοντας τὸ ὑπερβολικόν, σὲ
σημεῖο, ποὺ νὰ κουράζῃ κάποτε
τὸν θεατῇ, ἀπλωμα τοῦ συνόλου.
Ἀποζημιώνεται, ὅμως, ὁ θεατῆς,
μὲ τὸν ὡραῖο καὶ συχνὰ πνευμα-
τώδη διάλογο, μὲ τὴν φαντασία
καὶ τὴ τεχνικὴ κατὰ πολλὰ στή-
σιμο στὴ σκηνή, μ' ἐκεῖνο τὸν ὑ-
πέροχο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέ-
λος ὕμνο τῆς στοργῆς καὶ τῆς
τρυφερότητας, τῆς ἀγάπης καὶ
τῆς θαλπωρῆς τῆς οἰκογενειακῆς
ζεστασιᾶς καὶ τῆς ἀληθινῆς εὐ-
τυχίας, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ
τέλος ψάλλει ὁ ἥρωας τοῦ ἔργου.
Αὐτὸν τὸν ἥρωα τὸν πλαστούου-
σε ἔτσι ἀληθινά, σ' ὅλο τὸ ὀνει-
ρο καὶ τὴ λαχτάρα του, μὲ μεταλ-
λικὴ φωνὴ καὶ καθαρὴ ἄρθρω-
σι ὁ Μισέλ Ἑρμπώ. Κυριάρχησε
πραγματικᾶ στὴ σκηνή. Θαυμά-
σια στάθηκε δίπλα του ὡς ἐρωμέ-
νη, ποὺ παρὰ τὴν συναλλαγή καὶ
τὴ διαφθορὰ κρατᾶ ἀμόλυντη τὴν
ἀγάπη, ἡ Ναντίν Ἀλαρί, μὲ τὴν
ὡραία κορμοστασιά, τὴν σταθερὴ
φωνή καὶ τὸ συγκρατημένο παίξι-
μο. Ἡ Νελλὺ Βινιόν, παρὰ τὴν
κάποια ἑλλειψί θέουης, ἔδωκε τὸν
ἀέρα τῆς ἀγνῆς ἀγάπης. Θαυμά-
σιος τυπίστας ἰδιαίτερα ὡς
μαίτρ ντ' ὀτέλ, ἦταν ὁ Π. Ζ. Μον.
κορμπιέ. Ὁ Ρενώ Μορὺ ὡς Ρομ-
πέρ καὶ ὁ Ζ. Ρ. Κωσσιμόν ὡς κ.
Ντελασώμ κράτησαν ὅπως ἔπρεπε
τοὺς ρόλους των. Ἐξαιρετοὶ ἦσαν
στὴν πολυλογία τους καὶ στὴν ἡ-
θοποιία τους ὡς ἡθοποιοὶ καὶ οἱ
Ζὰν Κλωντὶ — ἂν δὲν λαθεύουμε
στὸ ὄνομα, μιά καὶ τὸ πρόγραμ-
μα παραλείπει κατὰ λάθος τὸν
Φιλεμόν καὶ τὸν ἡθοποιὸν ποὺ τὸν
ὑποδύεται — καὶ Μαντελὲν Ζω-
φρουᾶ. Ἡ σκηνοθετικὴ φροντίδα
τοῦ Ἀντρέ Μπαρσάκ ἀπέδωκε
καὶ στὸ σύνολο τοὺς καρπούς
τῆς.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ